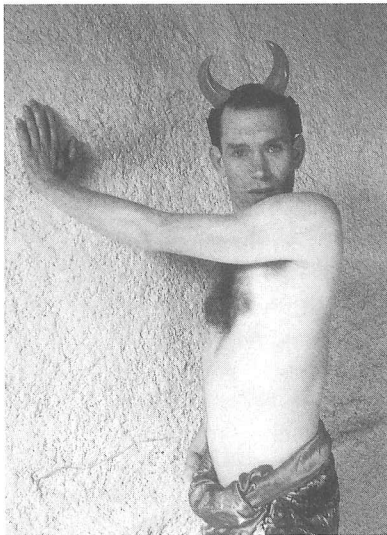

satie, en meer bepaald van de contactimprovisatie, werkt hij nu aan 'transgenerische' voorstellingen: sinds jaren bestaan zijn steeds weerkerende thema's erin te spelen met seksuele en esthetische identiteiten, transformaties, populaire culturen (inbegrepen 'clubbing': hij heeft niet gewacht tot dat mode werd op de avantgardistische scène...). Op een bepaalde manier is het kritische queer-discours dat me met betrekking tot hem te binnen schiet, niet aan de

wisselingen van bloed, uitwisselingen van lichaam. Op welk subtiel ogenblik kan het verscheurde vlees zich omkeren om publieke oppervlakte te worden, het privé-verhaal om sprookje en mythe te worden? Dansen gemaakt van liefde en dood, van doorgegeven gebaren, van geschonken en ontvangen steunpunten. Er is noch een privé, noch een publiek lichaam. Getuige: het publiek bekijkt jou die Harry bekijkt, jij bekijkt Harry die het publiek bekijkt,

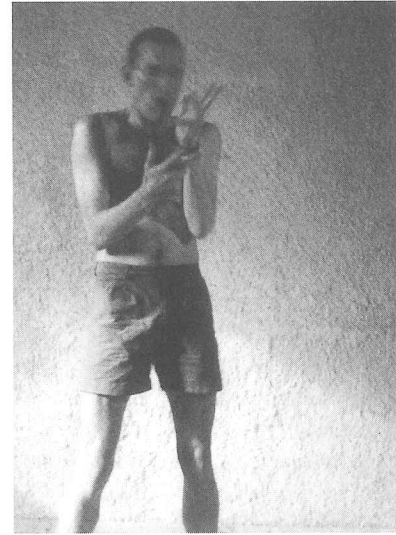
elke solo weer op het spel staat, tussen de referentiefiguur en de danser. De vier figuren zijn onimiteerbaar: diva's, mythes –dood maar daardoor des te springlevender–, goden van de dans... Nochtans waagt Tompkins zich aan een letterlijke imitatie. Hij neemt nauwkeurig hun gebaren aan, hun poses, en de beelden glijden uit op zijn weinig kameleontische lichaam. Hij imiteert ze en nooit is de verwarring toegestaan: dit is een vreemde theater-

Hommages -Icons
(Mark Tompkins / Cie IDA,1998)

Hommages -Under My Skin
(Mark Tompkins / Cie IDA,1996)

Hommages -Witness
(Mark Tompkins / Cie IDA,1992)

orde: hij vindt er het experiment al sinds jaren van uit. Dat wil zeggen: de politieke efficiëntie van het queer-project loopt achter op de praktijk van Tompkins. Ik zie af van de boeien die het discours biedt en vertrouw me weer toe aan de verwarringen van mijn blik.

•••

Ik beweeg niet, alles beweegt rondom mij. Mijn evenwicht mijn ogen in jouw ogen. Tussen mijn blik en die van jou hield een boog de dingen van de wereld op orde. Baby, you hurt me the first time you looked into my eyes.⁶ Tussen jou en mij een afstand en ik heb de wereld kunnen zien. En dan de afwezigheid, het evenwicht, verscheurd in de ruimte. Duizeling, stoet van alle dansen van alle anderen. Niet verloren. Spoken die hameren. We hebben al die dansen gedeeld, de stoet van hun spoken. Kom, we gaan dansen. ... And you only get one chance, you only get one show, so you better make it good, make it hurt so good. Make'm smile, make'm cry, make'm die laughing.⁷

'Harry W. Sheppard was niet mijn beste vriend. Hij was mijn enige vriend.'⁸ Uit-

Harry bekijkt het publiek dat jou bekijkt. Je danst als een blinde, je danst een binnenkant zonder omslag, je doorkruist Harry's lichaam dat jouw lichaam doorkruist. Tussen jullie twee in: alle dansen van alle anderen. In alle dansen, jouw lichaam, of zijn lichaam. Eenzaamheid van de dansen van de nacht.

•••

Die vier solo's werden gecreëerd tussen 1989 en 1998, als opeenvolgende hommages aan Nijinski, Harry W. Sheppard –danser en vroegere gezelschapsgedone van Tompkins, de enige die moet voorgesteld worden–, Joséphine Baker en Valeska Gert; *Nijinski* en *Baker* werden in opdracht gemaakt. Al zijn de creatieperiodes, de motivaties en de figuren die hen inspireren, schijnbaar volledig heterocliet, toch delen de vier solo's wel degelijk gemeenschappelijke punten. Vooreerst een vraagstelling rond aanwezigheid– misschien het enige element dat de vier dansers en de vijfde, Tompkins, samenhoudt; dat delen van het genot en het gevaar op de scène te zijn, voorbij alle esthetische verschillen. Vervolgens, de relatie, die in

vorm, waarin de huid van de anderen het personage Tompkins afluïnt. 'Kijk wat de figuur met me doet' is nog zo'n gemeenschappelijke vraagstelling. Of nog: 'Wat betekent het een icoon te zijn?', en welke transgressies zijn er mogelijk wanneer men verliefd is op deze iconen? Kan men het lichaam hebben van Tompkins, grote onhandige staak, en zich in de glamour van Joséphine laten glijden, in de pracht van Nijinski, in de gedrongen buitensporigheid van Gert, de negritude van Harry? Waar en hoe speelt die alchemie van de vermenging zich af? Kan men de pracht van hun zo vage contouren door elkaar halen? Buitensporige figuren, duidelijke trances, extreme oppervlakte-effecten doen heel de orthodoxe esthetiek van de 'hedendaagse dans' springen. Een andere vraag is die naar de gemeenplaats: hoe blijven de motieven van het 'vulgaire' (al te vaak verward met het populaire) beladen met onze verlangens, emoties, meest geheime gevoelens? Of hoe nemen die toestanden van intimiteit, van onze oorsprong, de onherkenbare vorm aan van het gezond verstand? Hoe worden al onze licha-